

ясно, че отъ подъ неговия креватъ излѣзла една змия, дълга около четири стъпки, която пропълзяла къмъ змиеукротителя, държаща главата си високо и право, и движейки кокетно пѣстро-зеленото си тѣло.

Делапорту не било трудно да познае змията. Това било смъртоносна пълзяща гадина, която арабитѣ именуватъ *таборикъ*, а европейцитѣ *Cobra Capella*.

Абд-ел-Керимъ сграбчилъ безцеремонно змията за шията и тъкмо искалъ да я тури въ торбата, когато Делапортъ го спрѣлъ.

„Една минутка“, — рекъль той.

„Какво има?“ — запиталъ Абд-ел-Керимъ.

„Тая змия, била ли е, наистина, въ моята стая?“

„Вие сами видѣхте това!“

„Много добръ! Тогава всичко, каквото се намѣри въ стаята ми, е мое. Бждете така добъръ, вмѣсто да туряте змията въ вашата торба, да я турите въ тоя сждъ.“

И той показалъ на Абд-ел-Керима единъ голѣмъ, широкъ сждъ, пжленъ съ виненъ спиртъ, отъ който той ималъ винаги въ запасъ, защото му билъ потрѣбенъ да спиртосва нѣкои редки риби отъ рѣката Нилъ, които рибаритѣ му донасяли по нѣкога.

„Но“, — рекъль Абд-ел-Керимъ.

„Нѣма никакво *но* въ тия работи,“ — отвърналъ Делапортъ. „Змията бѣ въ кжщата ми, слѣдователно, тя е моя собственостъ, безъ да казвамъ и това, че за нея ще ти платя тридесетъ гроша. Бждете прѣдпазливи! Ако вие искате да ми правите нѣкое затруднение, ще почна да мисля, че вие сте я турили по-рано тукъ и че тя дойде при васъ, когато я повикахте, защото сте я опитомили и тя ви познава.“

Абд-ел-Керимъ видѣлъ, че тукъ не помага съпротивление, порали това пусналъ змията отъ ржцѣтъ си да пропълзи въ сжда. Делапортъ държалъ една голѣма тапа и една врѣвъ въ ржката си; тапата прилѣгнала плътно въ устието на сжда и змията останала вжтрѣ на сигурно.

„И други има ли?“ — запиталъ Делапортъ.

„Да“ — рекъль Абд-ел-Керимъ, — който не искалъ да се издаде като побѣденъ. И, наистина, слѣдъ като подновили виковетѣ и пу-

шацитъ димъ, отъ подъ омивалника излѣзла още една змия, която била малко по-малка отъ първата, и пропълзяла къмъ Абд-ел-Керима.

Делапортъ зель единъ новъ стъкленъ сждъ: „Добръ“ — рекъль той — „станаха чифтъ“.

Абд-ел-Керимъ се намръщилъ; но той билъ уловенъ въ измама, та за него нѣмало сега друго какво да стори, освѣнъ да прѣдаде и втората змия, както сторилъ и съ първата.

„Може би още нѣкоя ще има?“ — попиталъ Делапортъ.

„Не, тукъ нѣма вече.“

„Дѣ, тогава?“

Змиеукротительтъ се опжтилъ къмъ съсѣдната стая — голѣмия приеменъ салонъ.

„Да идемъ тамъ“ — рекъль Делапортъ. Той зель по едно стъкло подъ мишқа, далъ двѣ други на слугата, и влѣзълъ въ салона.

Имало, наистина, и тукъ една. Тая изглеждала да е музикална змия, защото се била скрила подъ пианото; и при Абд-ел-Керимовото очевидно недоволство, и тя си намѣрила бърже своя пжтъ въ стъклото.

„Тя е третата, — рекъль Делапортъ; сега кажете ми кждѣ сж останалитѣ?“

„Три сж въ кухнята“, — рекъль Абд-ел-Керимъ, съвсѣмъ наскърбенъ.

„Много добръ, — рекъль консултътъ. — Съ тѣхъ ще станатъ тъкмо половинъ дузина. Да идемъ въ кухнята.“

При първото още повикване, пропълзяла една змия отъ подъ делвата съ вода.

Абд-ел-Керимъ я турилъ въ четвъртото стъкло, изпускайки една дълбока въздишка.

„Тѣй, тѣй, не се бойте! Искамъ си половината дузина змии,“ — рекъль консултътъ весело.

„*Ента тафеседъ ел сенаа!*“ — извикалъ арабътъ, което, прѣведено, ще рече: „Лошъ човѣкъ сте, наистина.“ Но това не му помогнало.

Змиеукротительтъ трѣбвало да се признае за побѣденъ, и, за да спаси останалитѣ двѣ змии, изповѣдалъ прѣдъ консула своята хитростъ.

Тогава Делапортъ се съжалилъ надъ него и му далъ четиридесетъ франка, които Абд-ел-Керимъ турилъ жадно въ джоба си, но не прѣстаналъ да мърмори: „Четири змии, които тѣй хубаво танцуваха! Тѣ струваха много повече отъ това!“

Г. П.